CĂLĂRIND BIVOLUL ALB[1]

— "Riding the White Bull" —

de Caitlin R. Kiernan[2]

Traducerea: Laura Bocăncios

[1] Originally published in „*Argosy Magazine*", January-February 2004, ed. James A. Owen, Lou Anders, publ. Coppervale International. În româneşte povestirea a fost publicată în *Antologiile GARDNER DOZOIS - The Year's Best Science Fiction Vol. 4,* Nemira Aug. 2008.

[2] Legal Name: Kiernan, Caitlín R.

Caitlin R. Kiernan este autoarea romanelor *The Five of Cups*, *Silk Thrshold* şi *Low Red Moon*. Proza scurtă i-a apărut în *Lethal Kisses*, *Love in Vein*, *White of the Moon*, *High Fantastic*, *Children of Cthulu*, *Argosy*, *Shadows* Over *Baker Street*, *Silver Birch*, *Blood Moon* şi altele, fiind adunată în volumele *Tales of Pain and Wonder* şi *From Weird and Distant Shores*. Printre cele mai recente apariţii se numără culegerea de povestiri *Tales of Pain and Wonder* şi romanul *Daughter of Hounds*.

În povestea răscolitoare care urmează, autoarea ne oferă o viziune unică a Primului Contact - care se dovedeşte a nu fi nicidecum aşa cum este înfăţişat în *Star Trek*.

– Iar ai băut, domnule Paine, a spus Sarah, şi presupun că ar fi trebuit să întrerup orice aş fi făcut - mă holbam probabil iarăşi la imaginile alea nenorocite, cele cu mizeria pe care o descoperiseră poliţiştii în dimineaţa aceea, într-o mică dărăpănătură dezgustătoare de pe Columbus - sau poate îmi rodeam unghiile sau mă gândeam la sex.

Nu contează. Un lucru sau altul care dintr-o dată nu mai conta, fiindcă ea nu-mi punea o întrebare. Arareori avea Sarah timp de întrebări. Pur şi simplu nu mai era genul acela de fată. Vorbea cu o francheţe care nu se potrivea niciodată cu chipul ei de o frumuseţe artificială, iar această distonanţă, această înşelare absolută a aşteptărilor, îi făcea întotdeauna pe oameni să stea şi s-o asculte. Dacă mă uitam la fotografii - sincer, nu-mi amintesc -, probabil că le-am lăsat jos şi m-am uitat la ea.

– Există şi lucruri mai rele, am replicat, ceea ce, presupun, credeam că era un fel de scuză sau apărare sau ceva, dar ea ... s-a încruntat şi a clătinat din cap.

– Nu pentru tine, a şoptit, vorbind cu un glas atât de scăzut, încât aproape că nu puteam să-i disting vorbele peste bâzâitul slab al servosistemelor metabolice şi tumultul traficului de jos, din stradă.

Sarah a clipit şi a întors privirea, uitându-se pe fereastra camerei mele de hotel la cerul cenuşiu închis, lăsat deasupra Hudsonului. Ninsoarea se oprise în sfârşit şi norii aveau o intensitate ameninţătoare, sacadată. Iisuse, îmi amintesc nenorociţii de nori, pot chiar să le atribui emoţii umane, dar nu-mi pot aduce aminte ce făceam când Sarah mi-a spus că mă îmbătasem din nou. Fărâmele pe care le păstrăm, fărâmele pe care le aruncăm. Dă-ţi seama!

– AGENŢIA nu are nevoie de beţivi pe lista de angajaţi, domnule Paine. Străzile New Yorkului sunt pline de beţivani şi de narcomani. Sunt mai ieftini decât rahatul de şobolan. AGENŢIA are nevoie de oameni cu mintea limpede.

Sarah enunţa în aşa fel cuvintele, încât ştiam că erau cu majuscule. Şi întotdeauna se referea la AGENŢIE cu majuscule. Întotdeauna. Probabil era o eroare la unul dintre programele ei de limbaj sau, pe de altă parte, poate că pur şi simplu mă făcea să fiu paranoic. Sarah, băutura, blestemata de AGENŢIE şi, dacă veni vorba, februarie în Manhattan. În acel moment, cred că

mi-aş fi dat vreo două degete de la mână şi unul de la picior să fiu în următorul avion înapoi către Los Angeles.

– Te-am angajat doar pentru că Fennimore a spus că te-ai lăsat de băut. Ţi-am verificat dosarele la Departamentul...

– De ce ai venit, Sarah? Ce vrei? Am de lucru, şi am întins un deget către biroul răvăşit de pe partea cealaltă a patului meu nefăcut. Am de lucru pentru tine şi pentru AGENŢIE.

– O muncă pe care nu o poţi face beat.

– Da, aşa că de ce nu-mi concediezi fundul inutil de beţiv şi nu mă pui în următorul avion către Los Angeles. După dimineaţa asta, sincer, nu mi-ar păsa câtuşi de puţin.

– Ai înţeles, când ai acceptat slujba asta, domnule Praine, că s-ar putea să existe circumstanţe excepţionale.

Continua să se uite pe fereastră, către râul mocirlos, plin de gheaţă, şi către Jersey, cu o expresie aproape de expectativă pe chip, în timp ce lumina mohorâtă a iernii se reflecta, tristă şi irizată, pe pielea ei dermatată digitală.

– Am fost cât se poate de expliciţi în această privinţă.

– Bineînţeles că aţi fost, am mormăit, pe jumătate pentru mine, şi chiar mai puţin de jumătate pentru cyborgul care încă se ostenea să-şi spună Sarah, iar apoi am ocolit piciorul patului şi m-am aşezat pe un taburet pivotant de aluminiu, în faţa biroului.

Am vânzolit ostentativ hârtiile, sperând că va înţelege aluzia şi va pleca. Aveam nevoie de ceva de băut şi de timp să stau singur, timp în care să mă gândesc ce naiba voi face în continuare. După lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem, după cele din pozele pe care le făcusem, lucruri pe care n-au vrut să mă lase să le fotografiez, începeam să înţeleg de ce Agenţia hotărâse să nu dea alarma de data asta, de ce lăsau în întuneric Centrul de Diagnostic, BioCon-ul şi OMS-ul. De ce, în schimb, au chemat un epurator.

– Va ninge iarăşi la noapte, a spus Sarah, fără să-şi întoarcă privirea de la fereastră.

– Dacă poţi numi zăpadă rahatul ăla de afară, i-am răspuns nervos. Nici măcar nu e albă. Miroase ca... la naiba, nici măcar nu ştiu a ce miroase, dar nu a zăpadă.

– Va trebui să înveţi să te detaşezi de trecut, domnule Paine. Nu-ţi face bine aici. Nu-ţi face bine deloc.

– Asta e politica Agenţiei? am întrebat, şi Sarah s-a încruntat.

– Nu, nu asta am vrut să spun.

Atunci Sarah a scos un oftat şi m-am întrebat dacă era vorba doar de obişnuinţă sau dacă încă avea nevoie să respire, încă avea nevoie de oxigen, ca să pună în mişcare alchimia pestriţă a biomecanismelor sale. M-am întrebat, de asemenea, dacă mai făcea sex şi, dacă făcea, cu ce anume. Sarah şi cu mine am tras câteva partide, cu multă vreme în urmă, pe când era încă sută la sută carne şi sânge, apă şi oase şi cartilagii. De mult, când încă lucra pe cont propriu, înainte ca Agenţia să-i facă un contract şi să o trimită pe marea grămadă de bălegar îngheţată a Manhattanului. Pe atunci, dacă m-ar fi întrebat cineva, as fi spus că era viaţa ei, decizia ei, şi că o fată ca Sarah n-avea nicidecum nevoie de unul ca mine să-i stea în cale.

– Încercam să spun - aici, acum - trebuie să trăim în prezent. Este tot ce avem...

– Las-o baltă, i-am răspuns, ridicându-mi privirea prea repede de la nenorocitele de imagini ţipătoare care pâlpâiau pe monitorul vechiului meu laptop Sony-Akamatsu. Totuşi, mersi că te-ai deranjat.

– Pentru puţin, a şoptit Sarah. Cu asta mă ocup.

În sfârşit, se întoarse de la fereastră, de la gheaţa de pe plexiglass şi de la cerul larg şi fărâmiţat.

– Dacă am nevoie de ceva, te sun pe tine sau pe Templeton, am spus, iar Sarah s-a prefăcut că zâmbeşte, a clătinat din cap şi a străbătut micuţa încăpere, către uşă.

A deschis-o, dar s-a oprit acolo, cu un picior pe prag, nici înăuntru, nici afară, cu vântul aspru şi rece şi lumina fluorescentă din hol prelingându-se în jurul ei, înfăşurând-o ca într-o aureolă ponosită.

– Încearcă să nu bei. Te rog, domnule Paine. De data aceasta... va fi o misiune dificilă.

Şi ochii ei căprui-verzui sclipiră uşor, acele uimitoare sfere de opt mili perechea, filamente de fibră optică şi acrilic rezistent la zgârieturi, cu lentile colorate de mercur cu suspensie de platină şi cele mai bune circuite, pentru care opticienii germani au găsit soluţia cum să le înghesuie într-o orbită de 6,5 cc.

Mi-am imaginat atunci, sau poate mai târziu - acesta e încă un lucru pe care nu mi-l amintesc -, că licărul din ochii ei reprezenta un mesaj pe care Sarah era prea speriată ca să-l spună cu voce tare, sau un lucru pe care inhibitorii comportamentali ai Agenţiei nu i-ar permite să-l rostească, ceva

din psihicul ei care fusese clasificat Cod Negru, acces restricţionat.
– Te rog, a repetat.
– Desigur, de dragul vremurilor trecute, am răspuns.
– Fă tot ce poţi, domnule Paine - şi a plecat, închizând uşa cu grijă în spatele ei, lăsându-mă singur în camera mea mohorâtă şi în şi mai mohorâta lumină a după-amiezii ce se prelingea înăuntru prin fereastra cu un singur ochi pătat de funingine. I-am ascultat paşii pe pardoseala de gresie, pierzându-se, pe măsură ce se apropia de ascensorul aflat la un capăt al holului şi, când am fost sigur că nu se întoarce, am întins mâna după sticla pe jumătate goală de whisky şi am vârât-o în umbrele de sub marginea patului.

Pe atunci, încă visam luna Europa în fiecare nenorocită de noapte. După ani şi ani, când în sfârşit Agenţia m-a scos la pensie şi am redevenit pur şi simplu Dietrich Paine, pensionar civil, un „fost” care lâncezea zi de zi de zi în Cartierul de Est al Los Angelesului, în Districtul de Nord al Houstonului sau în San Diego - mă mutam mult de colo-colo, pentru un beţivan -, doftorul prietenului unui prieten mi-a făcut lipitura cu un fel de tehnician care făcea reglaje pe creier, la negru. Acesta mi-a vârât un cip minuscul de argint în baza craniului, chiar lângă metencefal şi coşmarurile au încetat pur şi simplu. Gata cu zborurile nocturne, cu transpiraţiile reci, gata cu ţipatul până ce vecinii chemau poliţia.
Dar în iarna aceea din Manhattan, mă despărţea încă un lung, foarte lung deceniu de acel tehnician şi de cipul lui magic de argint şi, ori de câte ori insomnia mă trăda şi moţăiam zece, cincisprezece sau douăzeci de minute, cădeam din nou, prăbuşindu-mă în linişte prin bezna de dincolo de Ganymede, căzând pe Marele Punct Roşu, eternul uragan purpuriu, iadul meu perfect, un vortex de nori pătaţi cu fosfor. Rugându-mă de fiecare dată oricăror zei jupiterieni care ar fi putut să-mi urmărească prăbuşirea, ca de data aceasta să nu mă apropii de luni şi ca ochiul anticiclonului să mă înghită, în sfârşit, să mă târască jos, mistuindu-mă, azvârlindu-mă în acel imens abis de gaz, fulgere şi presiune infinită.
Dar n-am reuşit niciodată. Nici măcar o singură dată, fir-ar să fie!

– Crezi în păcat? mă întreba Sarah, pe când era doar Sarah, înainte de implanturi şi îmbunătăţiri, iar eu stăteam culcat în braţele ei, gândindu-mă că eram mulţumit, priveam tavanul apartamentului nostru şi râdeam de ea.

– Vorbesc serios, Deet.

– Tu întotdeauna vorbeşti serios. Ai făcut din seriozitate ştiinţă exactă.

– Am impresia că încerci să eviţi întrebarea.

– Mda, ei bine, e o întrebare destul de stupidă.

– Răspunde, oricum. Crezi în păcat?

N-am cum să ştiu cât de repede înaintez, când mă prăbuşesc spre uraganul înfometat, dornic să mă întâmpine şi, pe urmă, luna Europa mă înhaţă. Poate data viitoare, mă gândesc. Data viitoare.

– E doar o întrebare, spunea Sarah. Nu mai încerca să faci din ea mai mult de-atât.

– Majoritatea ne alegem cu ceea ce ni se dă, mai devreme sau mai târziu.

– Nu e acelaşi lucru. Nu asta te-am întrebat.

Iar telefonul suna sau îmi furişam mâna între picioarele ei nerase sau unul dintre semnalizatoare se stingea şi momentul trecea, eliberându-mă de privirea ei cercetătoare.

Nu s-a întâmplat niciodată exact aşa, desigur, dar cine să ţină socoteala?

În visele mele, luna Europa devine din ce în ce mai mare, înmugurind din întuneric întocmai cum făcea în nenorocitele de sisteme virtuale de orientare, prin care trebuia să treacă orice epurator, dacă voia să obţină un permis. Crâmpeie de imagini video dintr-o examinare sau alta, împrumutate pentru propria-mi aducere aminte. Nesfârşite straturi fragmentate de gheaţă de culoarea ruginei şi a gresiei, ridicându-se atât de repede, atât de repede, iar eu sunt doar un grăunte de carne în costum alb de protecţie, gonind către nord şi către est, străbătând cerurile de abanos, peste Mael Duin, peste Echinon Linea, Cilix, dincolo de capătul sud-estic al lui Rhadanianthys Linea. Sunt doar o stea căzătoare, alergând deasupra acelui înfricoşător peisaj inflamat şi nu-mi pot aminti cum să-mi închid ochii.

– Omule, la naiba, am fost chiar acolo când au deschis chestia aia, spune Ronnie, şi mai trage un fum din ţigară.

Mâna îi tremură şi scrumul cade pe masa de formica.

– Am cerut să merg în Turcia, nu-i aşa, să mă ocup de blestematul de război, dar în schimb m-am ales cu misiunea IcePIC. Aşteptam în sala de presă, ca toţi ceilalţi, urmărind ştirile de la unitatea de carantină, când s-au pornit sirenele.

– Agenţia neagă că ai fost prezentă, îi răspund cât pot de calm, iar ea afişează acel zâmbet nervos, fragil, pe care l-a avut întotdeauna, râde, cu râsul ei sec, lipsit de umor, iar din nări i se prelinge un fum cenuşiu.

– Ştiu, Deet, ce dracu'! Ticăloşii rescriu incontinuu istoria, aşa că întotdeauna iese cum vor ei, dar eu am fost acolo, omule, am văzut, înainte să închidă camerele de filmat. Am văzut tot rahatul care „nu s-a întâmplat niciodată” - şi face în aer semnul ghilimelelor, cu degetele arătătoare.

Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Ronnie, ultima oară când am vizitat-o la Spitalul de Psihiatrie La Casa, cu două sau trei săptămâni înainte să se spânzure cu un cablu electric. M-am dus la înmormântare, fireşte. Agenţia a trimis câţiva spioni în haine negre, cu condoleanţe atent formulate pentru familia ei, iar eu am şters-o înainte să se termine pomenirea şi acolo, la câţiva kilometri după intersecţia dintre Tectamus Linea şi Harmonia Linea, văd cunoscuta revărsare de puncte negre risipite alandala pe câmpurile transversale.

– Vulcanism glaciar, îmi şopteşte Sarah în cască, şi ştiu foarte bine că nu e acolo, că n-a fost nicăieri în apropierea mea de ani şi ani de zile, sunt singur şi doar îi visez glasul, pentru a sparge povara asurzitoare a liniştii.

Număr celulele de convecţie ca mărgelele dintr-un rozariu, de parcă aş fi fost vreodată catolic, ca unul care la un moment dat s-ar fi putut să creadă în existenţa păcatului. Mă aflu încă mult prea sus ca să văd vreun semn al capsulei spaţiale, aşa că nu ştiu care gaură este Gaura, Punctul de Inserţie 207IA, rana deschisă pe care Emmanuel Weatherby-Jones o numea când „poarta molimei”, când „gura lui Sakpata”, în cartea sa despre incidentul de la Houston şi implicaţiile sale pentru astrobiologia teoretică şi aplicată. A trebuit să caut asta în cărţi, căci nu a explicat niciodată cine sau ce era Sakpata. Am găsit explicaţia într-o carte veche despre woodoo şi religiile afro-caraibiene. Sakpata este un zeu al molimei.

Mă aflu prea sus ca să ghicesc care gaură este gura lui Sakpata şi nici nu încerc. Nu vreau să ştiu.

Un alt fel de zeu mă aşteaptă răbdător la orizont.

– Au început să ţipe, spune Ronnie. Doamne, n-am să uit niciodată sunetul acela, indiferent câte pastile îmi dau dobitocii ăştia. Stăteam cu toţii acolo, prea stupefiaţi ca să ne mişcăm, şi tipul ăla slăbănog de la CNN...

– Data trecută ziceai că era de la *Newsweek*, o întrerup, iar ea îşi scutură capul şi mai trage un fum, tuşeşte şi îşi freacă ochii înroşiţi.

– Ce naiba, crezi că are vreo importanţă?

– Nu, îi răspund, iar ea se holbează la mine o vreme, fără să mai scoată vreun cuvânt.

– Când ai dormit ca lumea ultima dată? mă întreabă, în cele din urmă, iar eu aş putea să râd sau aş putea să ridic din umeri, şi, da, spune ea, aşa credeam şi eu.

Începe să trăncănească întruna despre hidrobot, apoi despre turnurile negre de fum, despre supapele termale, chemo-sinteză, acele prime fragmente grăunţoase de imagini video, dar eu nu ascult. Sunt prea ocupat să trec iute ca săgeata pe deasupra câmpurilor bombate ale lunii Europa şi a vastelor întinderi de materie haotică îndesată, zdruncinată; o lume îngheţată prinsă în umbra Marelui Tătuc Jupiter, îngheţată de ani fără număr, dar al naibii de departe de a fi moartă, şi mă trezesc ţipând, plângând sau, dacă am noroc, prea speriat să scot vreun sunet măcar.

– Sunt gata acum, domnule Paine, a spus poliţistul, bătrânul agent stradal din Departamentul de Poliţie al New Yorkului, şi mă întrebam ce naiba făcea aici, de ce Agenţia îşi asuma asemenea riscuri.

Probabil bietul nenorocit care găsise germenele, mi-am închipuit. Templeton îmi spusese că cineva din clădire s-a plâns de miros şi i-a bâzâit într-una pe poliţişti, aşa că acesta era, dupa toate probabilităţile, tipul care a răspuns apelului telefonic. Probabil avea un partener pe undeva, prin preajmă. I-am făcut semn cu capul, iar el a aruncat, la rândul lui, o privire nervoasă peste umăr, la uşa deschisă ce dădea în apartament, cu draperia izolatoare poliuretanică transparentă, cu fermoarul său negru, vertical, tras chiar prin mijloc, cu toate furtunurile de aer

încolăcite înăuntru şi în afară, păstrând presiunea interioară mai scăzută decât cea exterioară. Mă îndoiam că va mai respira când echipele de curăţenie îşi vor termina treaba.

– Vezi foarte des genul ăsta de rahat? m-a întrebat, şi nu era nevoie să fii un nemernic deosebit de sensibil ca să-i auzi teama din glas, teama şi tulburarea şi ce-o mai fi ceea ce urmează după panică.

N-am răspuns. Eram prea ocupat să verific bateriile uneia dintre camerele mele video şi, în plus, aveam obişnuitele ordine de la Templeton să-mi ţin gura când erau civili prin preajmă. Ştiind că tipul era deja ca şi mort, că-şi semnase condamnarea la moarte prin simplul fapt că şi-a făcut apariţia la serviciu în dimineaţa aceea, nu eram deosebit de dornic să stau la discuţii.

– Ei bine, pe mine nu mă deranjează să-ţi spun, n-am mai văzut un rahat cum e chestia aia dinăuntru, a spus el şi a tuşit. Vreau să zic, în oraş vezi nişte chestii absolut oribile, şi am făcut patru ani de armată - un iad, am fost în blestematul de Damasc după bombă, dar, Iisuse Atotputernice...

– Ai fost în Damasc? am întrebat, fără să-mi ridic privirea de la aparatele mele, prea ocupat să verific încă o dată setările de la genetigraful portabil prins de cureaua mea, pentru a face contactul vizual.

– O, da, am fost acolo. A trebuit să contribui la curăţenie după ce s-au stins focurile.

– Atunci avem ceva în comun, i-am spus, pornindu-mi camera video, şi ecranul LED gri mi-a arătat cinci zerouri.

Eram conectat la laboratorul portabil din josul străzii, o autodubă Chevrolet cu numere de Maryland, cu o minge galbenă de ping-pong prinsă de antenă. Ştiam că Sarah trebuie să fie în maşină, aşteptându-mi conexiunea, am cuplat, pornind amplificatoarele, auzind tot ce auzeam, văzând tot ce vedeam prin ochii ei perfect calibraţi.

– Ai fost în Siria? m-a întrebat poliţistul, bucuros să aibă altceva de discutat decât ce văzusem în apartament.

– Nu, eu fac curat după alţii.

– O, a spus, pe un ton dezamăgit. Înţeleg.

– Totuşi, am avut un prieten bun în război. Dar eu staţionat în Cipru şi apoi în Munţii Taurus.

– Vorbeşti vreodată cu el? Despre război, vreau să spun.

– Nu. Nu s-a mai întors, am răspuns, ridicându-mi, în sfârşit, privirea şi i-am făcut cu ochiul poliţistului, după care am trecut repede pe lângă el, către tehniciană care mă aştepta la uşă.

O vedeam transpirând sub gluga de protecţie, deşi pe culoar era îngrozitor de frig. Epuratorii nu primesc costume de protecţie. Bruiază contactul, aşa că după aceea stăm câteva ore la decontaminare, antibiotice, antitoxice, purgative şi speram că nu ne înroşim undeva pe parcurs.

– E rău, nu-i aşa? a întrebat poliţistul. Vreau să spun, e ceva cu adevărat rău.

Eu nu m-am întors, am ridicat doar din umeri, în timp ce tehniciana desfăcea fermoarul draperiei de plastic.

– Aşa ţi s-a părut? l-am întrebat.

Simţeam năvala blândă a aerului pătrunzând în apartament, pe măsură ce fermoarul se desfăcea în faţa mea.

– Dumnezeule, omule, nu vreau decât un blestemat de răspuns direct. Cred că merit şi eu atâta lucru. Ce zici?

De vreme ce, sincer, nu puteam să spun nici aşa, nici aşa, de vreme ce nici măcar nu îmi păsa, l-am ignorat şi am păşit dincolo de draperie, în această ultimă întruchipare a iadului.

Mai există şi acum un exponat la Muzeul American de Istorie Naturală, la etajul al patrulea, cu vechea Sală a Originilor Vertebratelor şi toate oasele de dinozauri. Agenţia n-a închis-o după primele erupţii, germenii glorioşi care au devastat un întreg cvartal în Philadelphia şi un parc de rulote undeva în West Virginia, dar nu este atât de populară cum s-ar putea crede. O nişă întunecoasă, prăfoasă, în care sunt îngrămădite modele la scară şi diorame, monitoare video care rulează clipuri de pe hidrobotul IcePIC, nesfârşite meandre în alb şi negru ale unor funduri de ocean gri, la mai mult de jumătate de miliard de kilometri de pământ. Când s-a deschis expoziţia, au existat câteva specimene împrumutate de la NASA, însă acelea au fost retrase de mult. Nu le-am văzut niciodată cu ochii mei, dar o cunoştinţă care lucra la muzeu, un geolog, m-a asigurat că au fost. O bucată neagră-albăstruie de piatră vulcanică, închisă meşteşugit într-o piramidă de material termoplastic şi două canistre cu specimene ţinute în formol, una în care se afla un organism roz, ca un vierme, de numai câţiva centimetri lungime, şi cealaltă conservând unul dintre cei mai urâţi limacşi, botezaţi de cercetătorii misiunii „peştişori stea”.

„Lipitori stea” ar fi fost mai potrivit.

Marţi după-masă, a doua zi după descinderea la scena de pe Columbus, mahmur şi sperând să evit o nouă vizită din partea lui Sarah, am luat linia B de la hotel la muzeu şi am petrecut vreo două ore stând pe o bancă în acea nişă uitată, privind videoclipurile care rulau, iar şi iar, doar pentru mine. Trei monitoare funcţionau simultan - un documentar NASA despre explorarea Europei, începând cu Pioneer 10, în 1973, o survolare a emisferei nordice a lunii, înregistrată curând după ce staţia orbitală IcePIC şi-a desfăşurat probele şi un fragment de film realizat sub gheaţă. Pe acesta venisem să-l văd. Am stat acolo, mestecând aspirină şi urmărind cum ochii ficşi ai hidrobotului priveau printre valuri de nămol şi plancton, în interminabila întunecime a oceanului extraterestru, fără ca privirea hotărâtă a robotului să pară că poate să pătrundă la mai mult de câţiva metri în beznă. În apropiere de capătul deschiderii se zărea una dintre supapele termale, mărginite de furnale înalte de sulf care scuipau metan supraîncălzit şi apă saturată de hidrogen în oceanul glacial al lunii Europa. Pe alocuri, marginile hornurilor erau complet ascunse de un covor contorsionat şi unduitor de creaturi. Ceva asemănător unui tipar alunecă pe neaşteptate prin faţa obiectivului. Câteva secunde mai târziu, fundul mării fu înlocuit de o listă de nume şi urmată de sigla NASA, înainte ca videoclipul să reînceapă.

Am încercat să-mi imaginez cât de nemaipomenite trebuie să fi părut aceste şase minute de filmare cândva, cum au stat oamenii la rând doar să vadă clipul, înainte ca lucrurile să o ia razna şi ca nimeni să nu mai vrea să vorbească despre IcePIC şi nenorociţii de peştişori spaţiali. Înainte ca guvernul să şteargă din buget toate programele de exobiologie ale NASA, să taie toate viitoarele misiuni către luna Europa şi să anuleze planurile de explorare Titan. Cu mult înainte ca ET să devină un cuvânt de ocară. Dar, oricât de greu am încercat, nu puteam să mă gândesc decât la chestia aia de pe pat, la scârboşenia care creştea pe pereţii apartamentului şi picura din blestematul de tavan.

Deasupra monitorului, se afla un citat lung din H.G. Wells, tipărit cu cerneală roşie şi neagră pe o plăcuţă luminoasă de lexan. L-am citit de mai multe ori, dorindu-mi să fi avut o ţigară.

„Privim înapoi prin nenumărate milioane de ani şi vedem imensa voinţă de a trăi ieşind la suprafaţă din nămolul intercotidal, luptându-se să răzbată, de la o formă la alta, de la o forţă la alta, târându-se în patru labe şi apoi păşind cu încredere pe pământ, luptându-se, generaţie după generaţie, să stăpânească aerul, furişându-se în bezna adâncurilor; o vedem cum întoarce, cu sete şi furie împotriva sa şi apoi se remodelează, o privim cum se apropie şi se aseamănă tot mai mult cu noi, dezvoltându-se, rafinându-se, urmărindu-şi scopul extraordinar, neabătut, până când, în cele din urmă, ajunge la noi şi existenţa sa pulsează prin creierul şi prin arterele noastre.”[1]

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ironia. De obicei, îmi lasă o senzaţie neplăcută, un gol în stomac. Mă întrebam de ce nu luase nimeni jos placa. Pe când am ajuns înapoi în camera mea, era aproape întuneric, chiar dacă mi-am făcut de cap şi am luat un taxi. După acel clip, gândul de a fi blocat într-un metrou aglomerat şi puturos, gonind prin măruntaiele oraşului, prin acele tuneluri unde soarele nu ajungea niciodată, mă făcea, pe bună dreptate, să mă simt cuprins de anxietate şi, ce naiba, Agenţia deconta nota de plată. Toate acele aspirine îmi lăsaseră o durere şi o acreală în stomac şi n-au rezolvat mai nimic cu mahmureala, dar sub pat mă aştepta o sticlă de jumate, nedesfăcută.

Eram aproape adormit când a sunat Sarah.

Iată un citat mai bun. L-am purtat cu mine, în ultimii câţiva ani, în cap şi pe o bucată de hârtie. A apărut într-o zi în emailul meu, trimis de un anonim sau altul de pe o adresă care s-a dovedit a fi fictivă. Epuratorii primesc o grămadă de emailuri anonime, obrăznicii, bârfe, rahaturi, vorbe de clacă, mici curse dibace întinse de Agenţie, mărturisiri, coşmaruri, înjurături, câte şi mai câte şi, după o vreme, nici măcar nu te mai sinchiseşti să te întrebi cine a trimis cutare tâmpenie. Dar acesta m-a ţinut treaz nopţi în şir.

„Dar ce-ar învăţa un peşte din adâncuri, chiar dacă o placă de oţel dintr-un vas naufragiat de deasupra lui ar cădea şi l-ar lovi peste nas?

---

[1] H.G. Wells (1866-1946), *The Discovery of the Future* (*Descoperirea viitorului*), conferinţă susţinută la Royal Institution, în 1902. (n. tr.)

Scufundarea noastră într-o mare de convenţionalism de o densitate aproape impenetrabilă.

Uneori sunt un sălbatic care a găsit ceva pe plaja insulei sale. Uneori sunt un peşte din adâncuri şi am un nas mare, care mă doare.

Cel mai mare dintre mistere:

De ce ei nu vin niciodată aici sau nu trimit semnale aici, în mod deschis?

Bineînţeles că misterul acela nu înseamnă nimic dacă nu luăm atât de în serios noţiunea că trebuie să fim interesanţi. Probabil că din motive morale se ţin deoparte, dar, chiar şi aşa, printre ei trebuie să fie şi unii degradaţi.”

Această ultimă părticică îşi înfige întotdeauna dinţii (sau ghearele sau ce naiba or fi) în mine şi mă ţine strâns., *Carta blestemaţilor*. Apărută pentru prima dată în 1919, cu un secol şi jumătate înainte de IcePIC, şi acum îmi dau seama că n-ar trebui să fiu defel mai puţin tulburat de preştiinţă decât sunt de ironie. Dar, în fine. Uneori, sunt un sălbatic. Uneori sunt un peşte de apă adâncă. Iar viaţa mea a devenit suma unor nenumărate degradări.

– Nu mergi singur acolo, a vorbit Sarah, afirmând, nu întrebând, căci, aşa cum observasem deja, a încetat să fie genul de fata care pune întrebări, de când a semnat contractul cu Agenţia pentru viaţă, plus orice altceva mai puteau mulge de la cadavrul ei biomecanizat.

Nu am răspuns imediat, ci am zăcut acolo un minut sau trei, frecându-mă la ochi, aşteptând să mă apuce din nou durerea de cap, ascultând pârâitul slab, insistent ce venea dinspre telefon. Cablurile Manhattanului erau varză în acel februarie, erau aşa de ani de zile, de când nişte portoricani din Brooklyn detonaseră o grenadă micro-EMP pentru a sărbători ziua de 4 Iulie. Mă întrebam de ce Sarah nu mă sunase pe linia digitală, în timp ce mă uitam de jur-împrejur, după sticla de whisky. Până la urmă s-a dovedit că stăteam culcat pe sticla goală şi m-am rostogolit, dorindu-mi să nu mă fi născut. Ţineam telefonul între umărul stâng şi obraz şi mă holbam la întunericul de dincolo de fereastra camerei mele de hotel.

– Ştii măcar cât e ceasul? am întrebat-o.

– Templeton zicea că vorbeai despre o ieşire pe Roosevelt. Zicea că s-ar putea să fii deja plecat.

– Nu i-am pomenit nici o iotă despre Roosevelt lui Templeton, am răspuns, ceea ce era adevărat, nu-i pomenisem, dar, de asemenea, era complet lipsit de importanţă.

John Templeton avea avantajul de a fi cu câteva mişcări în faţa angajaţilor săi, mai cu seamă când acei angajaţi erau epuratori de duzină, care trăgeau la măsea. Am azvârlit sticla goală către un gândac de bucătărie de pe peretele de vizavi. Nu s-a spart, dar a strivit gândacul şi a lăsat o urmă mulţumitoare pe perete.

– Cunoşti protocolul Agenţiei privind relaţia cu teroriştii.

– S-au dus şi ţi-au vârât ceva în cap, ca să nu mai trebuiască să dormi, asta e?

– Nu poţi merge singur pe insulă, a continuat ea. Trimit acolo vreo doi oameni în civil. Vor fi la tine la hotel până cel târziu la şase dimineaţa.

– Îhî, iar eu o să dorm la şase dimineaţa, am mormăit, mai interesat să urmăresc gândacii care apăruseră să mănânce din rămăşiţele celui pe care-l strivisem decât s-o contrazic.

– Nu putem risca să te pierdem, domnule Paine. E prea târziu să chemăm pe altcineva, dacă se întâmplă ceva. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Chiar ştiu?

– Eşti beţiv, nu idiot.

– Uite ce e, Sarah, dacă încep să mă fâţâi pe-acolo cu două gorile de sub aripa lui Temp, o să am noroc dacă găsesc un nenorocit de mutant, darămite să-l fac să vorbească cu mine

– Sunt animale cu toţii, a spus Sarah, referindu-se la mutanţi, la păpuşile vii şi la retardaţii genetic, care puseseră stăpânire pe Insula Roosevelt cu mai bine de zece ani în urmă.

În glasul ei era mai mult decât o urmă de aversiune.

– Mi-e silă numai să mă gândesc la ei.

– Ai stat vreodată să te gândeşti că probabil simt acelaşi lucru faţă de tine?

– Nu, a răspuns cu răceală şi fermitate, sută la sută a naibii de sigură pe sine. Nu m-am gândit niciodată.

– Dacă tâmpiţii ăia îmi bat la uşă la şase dimineaţa, jur pe Dumnezeu, Sarah, o să-i împuşc.

– Am să le spun să te aştepte în hol.

– E al dracului de frumos din partea ta.

A urmat un nou moment de tăcere, încărcat de energie statică, iar eu am strâns din ochi. Durerea de cap revenise şi mai

adusese cu ea şi câţiva prieteni cu care să chefuiască. Gândurile începeau să mi se învălmăşească şi m-am întrebat dacă voi vomita înainte sau după ce Sarah mă va lăsa în sfârşit să închid telefonul. M-am întrebat dacă cyborgii vomau, m-am întrebat ce anume au văzut toţi agenţii din dubiţa Chevrolet neagră pe consolele şi ecranele lor când am apărut eu şi am atins un colţ al patului, în apartamentul de pe Bulevardul Columbus.

– Am să închid acum, Sarah. Mă culc înapoi.

– N-ai băut.

– Sunt treaz ca lumina zilei, am şoptit şi am aruncat o privire înapoi, către fereastră, încercând să nu mă gândesc chiar la nimic, în afară de vomitat.

Deasupra râului, cerul era străbătut de lumini strălucitoare, roşii, verzi şi albe, învârtindu-se în direcţia acelor de ceasornic; unul dintre elicopterele militare mari, un vechi Phoenix *6-98* sau unul dintre mai noile elicoptere japoneze care-şi făcea rondul în jurul putredului New York.

– Nu ştii să minţi nici acum.

– Va trebui să mă străduiesc mai tare.

– Să n-o dai în bară de data asta, domnule Paine. Eşti o achiziţie de valoare. Ai grijă să rămâi aşa.

– Mă culc înapoi, am repetat, ignorând ameninţarea nu prea subtilă ce se citea printre vorbele ei; nu era nimic nou. Şi am vorbit serios când am zis că-i împuşc pe netrebnicii ăia. Să nu crezi că am glumit. Dacă bate cineva la uşa asta înainte de opt fix. Şi cu asta am încheiat.

– O să aştepte în hol până când eşti gata.

– Noapte bună, Sarah!

– Noapte bună, domnule Paine, a răspuns şi, o secundă-două mai târziu, în ureche nu-mi mai ţiuia decât tonul hârşâit al telefonului.

Luminile de dincolo de fereastră dispăruseră, elicopterul fiind probabil deja în Harlem. Aproape că am reuşit să ajung până la toaletă înainte de a mi se face rău.

Dacă n-aş avea întruna sentimentul că în spatele meu se afla cineva, că mi se uită cineva peste umăr în timp ce scriu aceste rânduri, aş spune mai multe despre vise. Visele sunt mereu prezente, trăgându-mă de mânecă, insistente, egoiste, vrând să fie revărsate în lumea largă, largă, unde tot natul să se poată

holba îndelung la ele. Nu se mai mulţumesc cu spaţiul din interiorul craniului meu. Ţeasta mea este o închisoare pentru vise, o temniţă îngrădită şi infinită, unde săgeţile de pe dreapta numerică au vârfurile îndreptate una către cealaltă, convergente, dar fără să se întâlnească niciodată, în vecii vecilor şi, astfel, fiind, în acelaşi timp, infinite. Dar eu nu am mereu acel sentiment şi mai e şi problema chestiei din apartament.

Chestia de pe pat.

Chestia pentru care murise poliţistul care fusese în Damasc, după explozia bombei israeliene de patruzeci de megatone.

Cel de-al treisprezecelea contact al meu. Cel care ar fi putut fi ultimul, dacă aş fi avut tăria să mă opresc. Dacă Agenţia n-ar fi avut nevoie cu atâta disperare de ucigaşi plătiţi.

După ce am terminat cu închizătoarea ermetică improvizată de la uşă, unul dintre medicii de teren ai lui Templeton, îmbrăcat confortabil şi pus la adăpost într-un costum albastru de protecţie, m-a condus prin apartamentul intens luminat. Mi-am ţinut o mână căuş peste nas şi peste gură, dar norii groşi de dezinfectant galben cu neon mi se prelingeau cu uşurinţă printre degete, sufocându-mă. Ochii mă ardeau şi îmi lăcrimau, astfel că îmi era şi mai greu să văd. Am avut întotdeauna impresia că rahatul ăla miroase dulceag, dar se pare că pentru fiecare miroase altfel. Sarah obişnuia să spună că îi amintea de cauciucuri arse. Am cunoscut cândva un tip care spunea că miroase a garoafe.

– E în dormitor, a spus medicul, cu glasul egal şi metalic prin audioportul costumului. Nu pare să se fi împrăştiat în vruna dintre celelalte camere. Cum a fost drumul de la Los Angeles, domnule?

Nu i-am răspuns, fiind prea cuprins de vârtejul adrenalinei pentru flecăreli şi glume, iar lui nu părea să-i pese cu adevărat, tăcerea mea fiind doar parte din rutină. Am respirat scurt de câteva ori şi l-am urmat pe medic prin ceaţa gălbuie care devenea din ce în ce mai deasă, pe măsură ce ne apropiam de nivelul zero. Dezinfectantul fusese iniţial fabricat de Dow pentru curăţarea bioterorismului casnic, dar băieţii şi fetele isteţe ale Agenţiei adăugaseră un strop aici, o picătură acolo şi întotdeauna a părut a fi eficient. Am trecut pe lângă o chicinetă. Halbe de bere, farfurii murdare şi o cutie deschisă de fulgi de

porumb aşezată pe un cântar, pe urmă am luat-o la stânga, pe un culoar scurt, care ducea pe lângă o baie în care nici măcar n-ar fi avut loc să facă pipi un şoarece, pe lângă fotografia înrămată a unui far pe un ţărm stâncos (fărâmele pe care ni le amintim, fărâmele pe care le uităm), către dormitor. Templeton era acolo, bineînţeles, înţolit în hainele sale de protecţie portocalii, cu o mână odihnindu-se cu încredere pe patul puştii sale Beretta Puise 38A, care îi atârna pe şold, şi a făcut semn către mine, apoi către pat.

Uneori sunt un peşte din adâncuri.

Uneori sunt un sălbatic.

– Facem încă teste de rezonanţă magnetică şi epidemiologice pe ăştia doi, mi-a explicat Templeton, arătând din nou către pat, dar sunt aproape sigur că vietatea e din zonă.

Ochii săi cenuşii m-au cercetat cu prudenţă, cu luminile din interiorul glugii strălucind cu putere astfel încât i-am văzut chipul prin abur, fără nici o problemă.

– Mă gândesc că vreunul dintre ei, probabil femeia de colo, a cules-o de la un purtător neidentificat, şi a rămas în stare latentă în ultimele câteva săptămâni. Bănuim că mecanismul de declanşare a fost viral. S-ar putea ca ea să fi răcit. Corona e întotdeauna un catalizator bun.

Am tras adânc aer în piept şi am tuşit. Pe urmă am râgait din nou şi am privit o clipă la tavan.

– Haide, Deet, am nevoie de tine treaz acum. Nu eşti beat, nu? Fennimore zicea...

– Nu sunt beat, am răspuns, şi nici nu eram, nu încă. Nu mai băusem nimic de aproape şase luni, dar, hei, vestea bună era că seceta se sfârşea.

– Grozav! s-a entuziasmat Templeton. E chiar al naibii de bine. Este exact ceea ce voiam să aud.

Mi-am întors privirea către pat.

– Aşadar, când ai de gând să-mi spui ce este atât de deosebit acum? După cum vorbea Sarah, mi-am imaginat că aţi pierdut deja o clădire întreagă.

– Ceea ce e atât de deosebit, Deet, este că încă sunt conştienţi, amândoi. Testele iniţiale au ieşit destul de bine. Alfa, beta şi delta sunt în ordine. Undele teta slăbesc, dar tipii de la neurologie spun că sunt încă destul de sincronice ca să poată fi considerate coerente.

Temp continua să vorbească, dar nu l-am mai ascultat şi m-am forţat să mă uit lung, atent, către pat. Uneori sunt un peşte din adâncuri.

Ochiul stâng al femeii era încă intact, deschis foarte larg şi ud de lacrimi, cu irisul albastru strălucind ca o zi de Crăciun, şi mi-am dat seama că mă privea.

– E pur, a spus Templeton, aplecându-se mai aproape de pat, mai mult de nouăzeci la sută specia Lealaps. Mă scoate din minţi de ce creierii lor nu s-au făcut până acum supă.

– Voi avea nevoie de o injecţie, am mormăit, vorbind mecanic, cu o parte din mine încă prezentă, să meargă mersul şi să vorbească vorbitul, iar o alta pregătindu-se să facă un salt, fiindcă singura ieşire din această văgăună era drept înainte.

O foarte mică, nesimţitoare parte din mine nu era pierdută în acel ochi albastru, rugător.

– Doisprezece şi jumătate, maxim, în regulă. Şi nu rahatul ăla australian mult trâmbiţat pe care mi l-ai dat la Boston. Nu vreau să simt nimic când intru acolo, în afară de creatură, pricepi?

– Desigur, a încuviinţat Templeton, zâmbind ca un copoi.

– Vorbesc serios. Orice le trece prin cap acum, nu vreau să aud. Nu vreau nici măcar să arunc o privire, să aud nici o şoaptă.

– Hei, tu comanzi, Deet.

– Rahat, am răspuns. Nu mă pupa în fund, dă-mi doar injecţia.

A făcut semn către un medic şi în alte câteva minute drogurile mă purtau cântând către acea conductă elicoidală, neagră ca abanosul. Drumul Epuratorilor, Scara Persefonei, Bivolul Alb. Sau cum naiba vrei să-i spui, mie mi-e totuna, începeam să transpir şi încercam să mă mai uit, pentru ultima oară, pe lista de proceduri. Templeton m-a bătut pe spate, aşa cum făcea întotdeauna când stăteam acolo, la un pas. Am rostit o rugăciune mută, către orice ar fi putut asculta, ca într-o zi hoitul lui să putrezească în mijlocul arcnei invizibile a Agenţiei. Apoi am îngenuncheat la marginea patului şi am trecut la treabă.

Sarah a trimis gorilele, întocmai cum a spus, dar eu m-am furişat prin spate şi, din fericire, nu găsise de cuviinţă să pună nici unul dintre oamenii lui Temp să pândească toate ieşirile hotelului. Poate că Sarah n-a putut trimite atâtea trupuri calde jos, pe Columbus. Poate că Temp avea în minte lucruri mai

măreţe. Am luat un taxi, care m-a dus tocmai până la ruinele de pe Bulevardul York. Şoferul vietnamez n-a vrut să se apropie dincolo de Strada Trei de Podul Queensboro, dar i-am strecurat cinci sute şi a găsit pe undeva puţin mai mult curaj. M-a lăsat la colţul Străzii Doi cu Strada Şaizeci şi Unu Est, şi-a făcut cruce de două ori şi a plecat, săltând fără să-i pese peste gunoaie şi peste asfaltul care se dezintegra. L-am privit plecând, simţindu-mă mai singur decât m-aş fi aşteptat. Deasupra, cerul Manhattanului avea culoarea zerului şi a noroiului şi mi-am dorit în treacăt, fără rost, să fi adus cu mine o armă. Samsonul L4 Enforcer de 9 mm pe care-l cumpărasem de la o casă de amanet din Hollywood, cu aproape patru ani în urmă, era la hotel, ascuns într-un compartiment încuiat al valizei mele. Dar ştiam că aş fi fost într-o situaţie mult mai proastă dacă aş fi fost prins trecând baricadele fără paşaport, având la mine o armă neînmatriculată - încă un pretext cusut cu aţă albă pentru poliţia municipală să boxeze câteva runde cu faţa mea, în timp ce aşteptau să le vină documentele şi să-mi verifice povestea despre Agenţie.

Am pornit către nord, cu zăpada gri-albăstruie scârţâindu-mi sub ghete, cu gulerul hainei ridicat pentru a mă feri de vântul ce şuiera printre clădirile goale, arse din temelii. Am auzit că paza era slabă în zona de la intrarea pe strada Şaizeci şi Trei. S-ar putea să am noroc. Mi s-a mai întâmplat.

– Da, dar ce anume credeai că vei găsi pe insulă? m-a întrebat Buddhadev Krishnamurthy, când m-a intervievat pentru cea de-a doua sa carte despre tehnoşamanism şi postumaniştii de pe Roosevelt, cea pentru care a primit premiul Pulitzer.

– Piese lipsă, probabil. Îmi urmam doar flerul. Fata Miyake şi-a făcut apariţia în timpul contactului.

– Dar să mergi singur pe insulă n-a fost prea mult? Vreau să spun, dacă îl urai pe Templeton şi Agenţia atât de mult, de ce să-ţi pui pielea la bătaie în felul ăsta?

– Vechi obiceiuri, am răspuns, sorbind din tequila şi încercând din răsputeri să-mi amintesc cât mi-a luat să reuşesc să trec de gărzi şi să-mi croiesc drum în sus, pe pod. Vechi obiceiuri şi vise urâte, am adăugat. Dar n-am spus niciodată că o făceam pentru Agenţie.

Ştiam că-i spuneam mai mult decât avusesem de gând. Oricum, nu conta. Nici unul dintre interviurile mele nu a reuşit să treacă de cenzură şi să vadă lumina tiparului.

Am ţinut-o pe benzile din mijloc, exceptând două cazuri, când harababura de automobile şi maşini de poliţie avariate, ruginite şi carbonizate m-a obligat să merg pe marginile podului. Canalul de Vest sclipea întunecat, cu reflexe de curcubeu sub norii de sfârşit de februarie, un milion de culori schimbătoare ce dansau alene pe luciul uleios al râului. Vântul ţipa printre grinzile cu console ale podului, ca nişte sirene furioase ce-mi anunţau trecerea frauduloasă oricui voia să asculte. Aşteptam întruna sunetul rotoarelor de elicopter sau al vreunei patrule terestre, în drumul de întoarcere de la Queens, aşteptam să-mi curme calea glonţul vreunui trăgător de elită. Poate că, în sinea mea, asta îmi doream.

La capătul celălalt, am găsit scările de acces care duceau jos, pe insulă, exact în locul în care persoana mea de contact de la Străzi şi Salubritate spusese că se află. M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără cinci.

– Îmi povesteşti despre vise, domnule Paine? m-a întrebat Krishnamurthy, după ce mi-a mai comandat încă o bere şi încă un pahar de tequila.

Glasul său era moale şi mătăsos, genul care te seducea, te făcea să laşi garda jos suficient cât să poată să arunce pe îndelete o privire prin toate fisurile şi ungherele tale murdare.

– Am auzit că o mulţime de epuratori au avut de furcă atunci cu coşmarurile, înainte ca noile filtre de neutralizare să fie disponibile. Rata sinuciderilor a scăzut cu aproape cincizeci la sută de când folosirea lor a devenit obligatorie. Ştiai asta, domnule Paine?

– Nu. Cred că mi-a scăpat raportul. Sunt cam pe din afară zilele astea.

– Eşti un om norocos. Ar trebui să te socoteşti binecuvântat. Cel puţin ai reuşit să scapi teafăr. Cel puţin ai reuşit să scapi cu mintea întreagă.

Cred că atunci i-am spus să se ducă dracului. Ştiu că nu i-am spus despre vise.

– Ce vezi acolo jos, Deet? Senzorii îmi cam joacă feste, a spus Sarah şi, în vise, atunci, în ziua aceea, înainte de cipul de argint

al tehnicianului, am făcut încă un pas şovăielnic către marginile prăpastiei create de apa fierbinte ce izvora din adâncuri, alături de Marea Culme a lui Caron.

O dâră albă de abur sărat se înălţă din atmosfera rarefiată a lunii Europa, întunecând orizontul către apus, clocotind în bezna nepăsătoare a spaţiului. Ştiam că nu vreau să privesc din nou peste margine. Fusesem acolo deja de destule ori şi era întotdeauna la fel, şi mi-am reamintit că nimeni nu păşise vreodată pe Europa, nici o fiinţă umană, şi era doar un vis. Rahat. Auzi la mine. Doar un vis. Iată o contradicţie cu care trebuie să convieţuieşti.

– Eşti pe recepţie? a întrebat Sarah. Mă auzi?

Nu i-am răspuns. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc, oasele prea uscate de teamă, îndoială şi de aerul deshidratat, ne circula prin casca de la costumul meu de protecţie.

– Vreau să confirmi, Deet. Mă auzi?

Gura lui Sakpata, poarta molimei, căscându-se ştirbă şi insaţiabilă în faţa mea, largă de aproape nouă kilometri de la un capăt la altul, adâncă de mai mult de opt, de la marginea prăpastiei până jos, la apă. Stăteam lângă centrul unui imens câmp de pete crio-vulcanice, fotografiate pentru prima dată de sonda Galileo, în 1998, în cea de-a cincisprezecea sa călătorie în jurul lui Jupiter. Curenţii de convecţie au împins crusta, formând gigantice calote de presiune, care în cele din urmă au crăpat şi s-au prăbuşit sub propria lor greutate, dând la iveală oceanul de dedesubt. Am făcut încă un pas, aproape alunecând pe gheaţă, şi m-am întrebat cât de departe eram de locul unde aterizase IcePIC.

– Deet, eşti pe recepţie? Crezi în păcat, Deet?

Ţipenie de om sau fiară
Doar gheaţa necuprinsă[1]

Sarah îşi pune jos ceaşca de cafea şi mă priveşte din partea cealaltă a apartamentului nostru de pe Cahuenga. Ochii ei sunt încă ochii ei, plini de nerăbdare şi de secrete. Întinde mâna după o ţigară şi îmi doresc ca scena să nu fie un vis, să mă pot

---
[1] Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), *The Rime of the Ancient Mariner* (Balada bătrânului marinar). (n. tr.)

întoarce acolo şi s-o iau de la început. Dimineaţa însorită la Los Angeles. Sarah, fără veşminte, doar în sutien şi chiloţi, iar eu cuibărit încă în locul cald pe care l-a lăsat în aşternuturi. Să mă întorc şi să schimb cuvintele. Să schimb fiecare zi blestemată care a intervenit între acum şi atunci.

– Vor să afle răspunsul până mâine dimineaţă, spune şi îşi aprinde ţigara.

Fumul atârnă ca o plasă pentru păr în jurul chipului ei.

– Spune-le că ai nevoie de mai mult timp. Că trebuie să te gândeşti.

– E vorba despre nenorocita de Agenţie, insistă şi scutură din cap. Nu poţi să le ceri mai mult timp. Lor nu le ceri nimic.

– Nu ştiu ce vrei să spun, Sarah.

– E tot ce mi-am dorit din totdeauna, spune şi scutură scrumul într-o cutie goală de suc.

Dintre coastele ei soarele
Mijea ca printre gratii?[1]

Am mai făcut un pas către abis şi mi-am dorit să se termine şi să mă trezesc. Dacă aş putea să mă trezesc, n-ar trebui să văd. Dacă aş putea să mă trezesc, m-ar aştepta o sticlă de scotch, de whisky sau de tequila, o gură de ceva care să-mi astâmpere setea. Soarele răsărea în spatele meu, un obiect palid, îndepărtat printre stele şi comlinkul îmi bâzâia şi îmi pârâia în urechi.

– Dacă asta îţi doreşti, acceptă, spun, acelaşi lucru pe care îl spun mereu, aceleaşi cuvinte pe care nu pot niciodată să le retrag. N-am să-ţi stau în cale.

Îmi dădeam seama că era ultimul lucru pe care voia să-l audă. Sfârşit. Cortina cade şi toată lumea face o plecăciune. A doua zi, miercuri, o conduc cu maşina la Aeroportul Internaţional Los Angeles 1, să ia cursa următoare către D.C. Suntem mai singuri ca niciodată.

Ronnie şi-a folosit propriul sânge ca să scrie aceste cinci cuvinte pe peretele camerei sale, în La Casa, în noaptea când s-a sinucis.

Ghetele mele n-au lăsat nici o urmă pe gheaţa lunecoasă, albă-albăstruie. Doar câţiva paşi şi voi sta în sfârşit pe margine,

---

[1] Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*. (n. tr.)

păşind cu grijă pe platforma largă, formată de un bloc unghiular neregulat, aruncat la câţiva metri deasupra prăpastiei. Aburul constant erodase de mult marginile platformei, netezindu-le. În cele din urmă, avea să se topească, desprinzându-se, tăiată la bază de anii de căldură şi vapori de apă şi se va prăbuşi în abisul învolburat. Am tras adânc în piept aerul uscat, stătut, din interiorul căştii mele de protecţie şi am aruncat o privire în gâtlejul lui Sakpata.

– Spune-mi ce naiba ne-am aşteptat să găsim acolo, Deet? m-aîntrebat Ronnie. Ce-am crezut că va fi? Omuleţi cărunţi, având răspunsuri la toate misterele universului, dispuşi să ne asculte întrebările? Câteva extremofile benigne, agăţate cu încăpăţânare de fundul unei mări lipsite de viaţă? Nu-mi mai amintesc. Încerc, dar nu reuşesc. Stau noaptea trează, încercând să-mi amintesc.

– Nu cred că are prea mare importanţă, i-am răspuns, iar ea a început din nou să plângă.

– Ne aştepta, Deet, a suspinat ea. Ne-a aşteptat tot timpul, un milion de ani blestemaţi, singur acolo, în întuneric. Ştia că vom veni, mai devreme sau mai târziu.

Sarah stătea pe gheaţa din spatele meu, goală, cu vântul sfâşiindu-i pielea de plastic.

– De ce vii întruna aici? m-a întrebat. Ce crezi că vei găsi?

– De ce mă urmăreşti întruna?

– Ţi-ai închis comlinkurile. Nu primeam nici un semnal. Nu prea mi-ai dat de ales.

M-am răsucit ca s-o privesc, întorcând spatele prăpastiei, dar vântul o desfăcuse deja şi îi împrăştiase piesele peste câmp. Suntem mai singuri ca niciodată.

Apoi sunt în conductă, alunecând pe Drumul Epuratorului, fără nici o frecare, fără nici un obstacol, gonind deasupra lunii îngheţate, aşteptând acel moment orbitor, scânteietor, de perfectă agonie, când mintea mea întâlneşte cealaltă minte. Clipa când încearcă să se ascundă, încearcă să se retragă, iar eu sap, mă agăţ şi o trag ţipând în lumină. Aud bâzâitul maşinăriilor şi aparatelor nevăzute de afară şi încerc să ţin pasul cu mine, să ţin pasul cu el.

Stau singur pe marginea gurii lui Sakpata, acolo unde nici un om n-a stat vreodată, la piciorul patului de pe Columbus, în holul aeroportului, luându-mi rămas-bun de la Sarah. Am la mine

toate aparatele de filmat, toate instrumentele, fiindcă voi avea nevoie de ele mai târziu, când vârtejul se sfârşeşte şi sunt beat şi nu-mi mai rămâne nimic în afară de alergătură.

Când nu mai am nimic de făcut decât să găsesc purtătorul, să trag un glonte sau două în capul lui sau al ei.

Să tai coarda. Să-i desfac capetele.

– Crezi în păcat, Deet?

În locul crucii, albatrosul[1]...

– E doar o întrebare. Nu încerca să o transformi în ceva mai mult.

– Mă auzi? întreabă Sarah din nou. Global nu te poate localiza.

Mai fac încă un pas spre prăpastia care se sfârşeşte, la câţiva metri distanţă. Cerul e abur, stele şi noapte infinită.

Am mers pe Drumul de Est, la nord de Strada Principală, înaintând cât de repede îmi permiteau zăpada, gheaţa neagră şi dărâmăturile împrăştiate pe drum. Am trecut prin canioane dărăpănate de cărămizi şi oţel, de ferestre sparte şi beton gri, printre ruinele zdrenţuite ale debandadei rămase după ce autorităţile federale au renunţat definitiv la Insula Roosevelt, au construit baricade înalte şi s-au spălat pe mâini în privinţa acelui loc. Am stat cu ochii la drumul ce se aşternea la picioarele mele, dar îi simţeam privindu-mă, urmărindu-mă, întrebându-se dacă eram unul care le putea face necazuri sau doar un nebun care şi-o caută cu lumânarea. Aş fi putut fi şi una, şi alta. În zăpadă şi în noroiul îngheţat, ici şi colo, erau urme, unele dintre ele mai omeneşti decât altele.

Lângă locul sălbatic care fusese cândva Parcul Blackwell, am auzit ceva strigând în partea cealaltă a insulei. Era un sunet singuratic, înfricoşat şi am început să merg puţin mai repede.

M-am întrebat dacă Sarah ar încerca să trimită o echipă de recuperare după mine, dacă făcea pe supărata cu Templeton şi cu băieţii fiindcă m-au lăsat să spăl putina. M-am întrebat dacă Temp mă socotea deja printre morţi şi dacă îşi făcea reproşuri fiindcă nu m-a pus sub supraveghere, încercând să-mi dau seama cum naiba avea de gând să le prezinte întreaga situaţie ticăloşilor de la Washington.

Mi-a luat aproape o oră să ajung la capătul de nord al insulei şi la cadavrul carbonizat, prefăcut în ruine, al Spitalului Coler

[1] Coleridge, *The Rime of the Ancient Mariner*. (n. tr.)

Goldwater. Miliţia rebelă de anarhişti genetici, adunată în Manhattan în toamna lui şaizeci şi nouă sub comanda unei foste vedete schizofrenice de cinema, care îşi spunea Circe Nouăsprezece, a revendicat vechiul spital drept sediu. Când armata a hotărât să înceapă să tragă asupra lor, Coler a fost lovit în plin de un mortier, Circe Nouăsprezece a fost ucisă de un trăgător de elită, dar au rămas o grămadă de ciudaţi care să-i ia locul, cum s-ar zice.

Sub cerul de zloată al lui februarie, spitalul arăta la fel de mort ca a doua zi de după Apocalipsă. Am încercat să nu mă gândesc la germene, la toate lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem în ziua precedentă, la ceea ce simţeam, la şuvoiul disperat de ameninţări, promisiuni şi rugăciuni pe care mi le-a scuipat creatura, când, în sfârşit, am ajuns la capătul pâlpâitoarei conducte de eter şi am început dansul.

Înăuntru, spitalul duhnea ca o grădină zoologică uitată, pe moarte, dar cel puţin eram ferit de bătaia vântului. Faţa şi mâinile îmi amorţiseră. Ce părere ar avea Agenţia despre un epurator fără degete? Oare m-ar arunca pe grămada de rebuturi sau mi-ar da un set nou, strălucitor, de mâini făcute în Osaka, mai bune decât cele originale? Poate mi-ar aplica puţină magie biomecanică, aşa cum au făcut cu Sarah? Am înaintat pe un coridor lung de la parter, trecând de uşi şi de rame fără uşi, pe lângă încăperi negre ca smoala şi încăperi în clar-obscur în care domnea jocul ameţitor al umbrelor şi al luminii, până ce am ajuns la un şir de ascensoare. Toate uşile fuseseră blocate, mai mult sau mai puţin deschise până la un punct, dezvăluind privirii cabine pline de praf, motoare şi cabluri ruginite. Am rămas acolo o vreme, în timp ce începeam să simt furnicături în degete şi pe buze, dezgheţul încet, însoţit de înţepături, şi am ascultat şoaptele clădirii în jurul meu.

– Sunt cu toţii animale, spusese batjocoritor Sarah, cu o zi înainte.

Dar nu erau, bineînţeles, nu mai mult decât era ea cu adevărat o maşină. Ştiam că Sarah era destul de isteaţă să vadă adevărul, chiar înainte ca ei să-i vâre toate acele componente în cap. Chiar dacă nu putea s-o recunoască faţă de sine sau faţă de oricine altcineva. Cyborgii şi mutanţii erau pur şi simplu poli opuşi în cadrul aceleiaşi revolte împotriva cărnii - pion negru, pion alb - nord şi sud, pe acelaşi drum post-revoluţionar sinuos.

Pentru mine nu conta prea mult. Dar stând aici, cu răsuflarea îngheţată şi cu simţurile revenindu-mi încetul cu încetul în mâini, aroganţa ei mă irita mai mult decât de obicei. Aproape că puteam spune că diferenţa cea mai mare între Sarah şi ceea ce mă aştepta în spitalul bombardat, în acea după-amiază - poate singura diferenţă care conta cu adevărat - era că bărbaţii şi femeile de la putere găsiseră un rost pentru cei ca ea, în timp ce mutanţii şi retardaţii genetic nu fuseseră niciodată pentru ei altceva decât o pacoste. Situaţia ar fi putu să evolueze altfel. Încă s-ar fi putut.

Lângă ascensoare se afla o casă a scărilor şi am urcat la etajul al treilea. Nu mă gândisem să aduc cu mine o lanternă, aşa că am mers pe lângă pereţi, găsindu-mi drumul pe pipăite prin întuneric, împiedicându-mă de mai multe ori atunci când picioarele mele întâlneau bucăţi de zidărie căzute de undeva de deasupra.

La etajul al treilea, mă aştepta copilul.

– Ce cauţi aici? s-a răstit la mine, clipind din ochii galbeni, de pasăre de pradă.

Era gol, cu pielea ascunsă sub o haină de blană galben-maronie.

– Cine eşti? l-am întrebat.

– Manticora mi-a spus că vii. Te-a văzut pe pod. Ce vrei?

– Caut o fată pe nume Jet.

Copilul a râs, un râs ciudat, cu sughiţuri, şi şi-a dat ochii peste cap. S-a aplecat, privindu-mă atent, aşteptând, şi pupilele verticale ale acelor ochi mari, aurii, s-au dilatat uşor.

– Nu e nici o fată pe-aici, domnule, a chicotit el. Nu mai este. Ai luat-o razna sau ce?

– E cineva pe-aici pe nume Jet? Am venit cale lungă să vorbesc cu ea.

– Ai o armă, cumva? a întrebat. Ai cuţit?

– Nu, am răspuns. N-am. Vreau doar să discut.

– Ai venit în Oraşul Mutanţilor fără armă sau fără cuţit? Atunci trebuie să ai ceva curaj, domnule. Trebuie să ai testicule mari cât pumnul meu - şi a ridicat un pumn încleştat, ca să pot vedea exact la ce se referea. Sau poate nu vrei să trăieşti atât de mult.

– Poate, am răspuns.

– Carnea se găseşte rar în perioada asta a anului, a chicotit băiatul şi apoi şi-a lins buzele subţiri, ca abanosul.

Jos, la capătul celălalt al coridorului, s-a auzit un mârâit slab şi băiatul s-a uitat peste umăr, apoi iar la mine. Zâmbea, un zâmbet aspru, care nu era nici crud, nici blând, dând la iveală vârfurile ascuţite ale caninilor şi incisivilor. Părea dezamăgit.

– Toate la timpul lor, a spus, şi m-a luat de mână.

– Toate la timpul lor, şi l-am lăsat să mă conducă înspre umbrele înflăcărate ghemuite la capătul celălalt al coridorului.

Spre sfârşitul cărţii sale, Emmanuel Weatherby-Jones scrie: „Calamităţile au urmat una după alta. Întoarcerea sondei IcePIC poate fi considerată cea mai gravă înfrângere a omenirii. De multe milenii, ne întrebăm dacă suntem singuri în univers. Într-adevăr, această întrebare a constituit o mare parte din substanţa fundamentală a religiilor lumii. Dar, când în sfârşit i-am găsit răspunsul, o dată pentru totdeauna, am fost obligaţi să acceptăm că am avut mai multă alinare în fosta, dispăruta noastră ignoranţă.”

Suntem mai singuri ca niciodată. Ronnie a înţeles bine.

După ce m-am îndepărtat de contact, după ce tehnicienii au reuşit să izoleze bine semnalul creaturii, când undele de securizare şuierau nebuneşte, lovindu-se de zidurile în descompunere ale dormitorului de pe Columbus şi unul dintre medici îmi administrase un întăritor ca să-mi limpezească mintea şi să mă ajute să mă odihnesc pe drumul de întoarcere, m-am aşezat pe podea şi am plâns.

Nimic neobişnuit. Am plâns aproape de fiecare dată. Cel puţin n-am vomitat.

– Bine lucrat, a spus Templeton şi a aşezat o mână grea, înmănuşată, pe umărul meu.

– Lua-te-ar dracu! I-am auzit. Îi auzeam pe amândoi, ticălosule.

– Am făcut ce-am putut, Deet. Aş fi putut să te umplu de morfină în aşa hal încât să dai ortul popii.

– O, Doamne. O, Iisuse Hristoase, am oftat ca o babă, gâfâind, cu inima gonind în cercuri tot mai mici, pusă pe jar de seringa mare, plină de sintetadrină, pe care medicul mi-o pompase în braţul stâng. Omoar-o, Temp! Omoar-o chiar în secunda asta blestemată.

– Trebuie să respectăm protocolul, a răspuns el cu calm, privind în jos, la masa contorsionată de oase, carne şi protoplasma de pe pat.

Un lujer sângeriu a alunecat din locul unde fusese gura omului şi a început să scormonească insistent în somiera desfundată.

– Doar până ce te interogăm şi suntem siguri că staza se menţine, pe urmă îi anihilăm semnele vitale.

– La dracu', am spus şi am întins mâna după Beretta, smulgând pistolul din curelele prinse cu scai ale tocului, cu destula forţă, astfel că Temp aproape a căzut peste mine.

L-am împins la o parte şi am îndreptat pistolul către chestia de pe pat.

– Deet, nici să nu-ţi treacă prin minte să apeşi pe trăgaci!

– Poţi să te duci direct la dracu', am şoptit, gândindu-mă la Templeton, la toată blestemata de Agenţie, la germene şi la acel singur ochi albastru, dureros, care încă mă privea.

Am apăsat pe trăgaci, golind toate cartuşele în puţinul care mai rămăsese din craniile umflate ale bărbatului şi ale femeii, sperând că va fi îndeajuns.

Apoi cineva a înhăţat arma, şi i-am lăsat să mi-o ia.

– Idiot nenorocit, a mârâit Temp. Bastard prost şi blestemat. De îndată ce misiunea asta se încheie, eşti concediat. Mă înţelegi, Deet? S-a zis cu tine!

– Îhî, am răspuns şi m-am aşezat înapoi pe podea.

În liniştea ce s-a aşternut după bubuitul armei, undele de izolare şuierau, urechile îmi sunau şi ceaţa s-a aşternut asupra mea ca un giulgiu.

Cel puţin aşa îmi place să susţin că a decurs totul. Târziu, în noapte, când nu pot să dorm, când pastilele şi băutura nu-mi sunt de ajuns, îmi place să-mi imaginez că a existat un moment unic în viaţa mea irosită, de rahat, când am făcut ceea ce trebuia.

Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, sunt sigur că cineva a scris deja asta undeva. Nu va trebui s-o mai fac încă o dată.

În cămăruţa dezordonată de la capătul coridorului de la etajul trei, femeia cu chip de pisică şi urechi nervoase, care se mişcau spasmodic, stătea lângă o gaură care fusese o fereastră înainte de mortiere. Nu se zărea altă lumină, în afară de soarele palid al iernii. Băiatul stătea la picioarele ei şi nu şi-a dezlipit nici o clipă ochii de la mine. Femeia - dacă avea un nume, nu l-am aflat niciodată - s-a uitat la mine o singură dată, când am intrat în

cameră. Focul din ochii ei mi-a risipit orice urmă de hotărâre îmi mai rămăsese şi m-am bucurat când şi-a întors din nou privirea către gaura din zid şi s-a uitat lung către nord, peste râu, către rafinăriile Astoria.

Mi-a spus că fata plecase cu o săptămână înainte. N-avea idee unde ar fi putut pleca Jet Miyake.

– Uneori aduce mâncare şi medicamente, a spus femeia, confirmând ceea ce bănuiam deja.

Pe atunci, existau o sumedenie de oameni dornici să rişte închisoarea sau moartea pentru a aduce provizii pe Insula Roosevelt. Poate că mai există şi acum. N-aş putea spune.

– Îmi pare rău pentru părinţii ei.

– S-a întâmplat repede, am minţit. N-au suferit.

– Miroşi a moarte, domnule Paine, a spus femeia, dilatându-şi uşor nările.

Băiatul de la picioarele ei a râs şi s-a strâns în braţe, legănându-se de pe o parte pe alta.

– Cred că te urmăreşte. Cred că vesteşti moartea.

– Da, uneori şi eu cred acelaşi lucru despre mine.

– Vânezi extraterestrii? a tors ea.

– E un fel de-a privi lucrurile.

– E o ironie a soartei, nu crezi? Lumea noastră murea. Noi am otrăvit-o şi apoi am început să căutăm viaţă în altă parte. Crezi că am găsit ceea ce căutam, domnule Paine?

– Nu. Nu cred că vom găsi vreodată.

– Întoarce-te în oraş, domnule Paine. Pleacă! Nu vei fi în siguranţă după apusul soarelui. Unii dintre noi sunt lihniţi. Unii dintre copiii noştri mor de foame.

I-am mulţumit şi am părăsit încăperea. Băiatul s-a luat după mine până la scări, apoi s-a oprit şi a rămas chicotind de unul singur, cu râsu-i răsunând pe casa scărilor, în timp ce eu înaintam, treaptă cu treaptă, orbeşte, prin întunericul nesigur. Mi-am refăcut drumul către stradă, mergând pe Strada Principală către est, pe lângă locuri sălbatice, printre canioane şi nu am privit înapoi până ce nu m-am aflat din nou pe pod.

Am găsit-o pe Jet Miyake în Cartierul chinezesc, două zile mai târziu, ascunzându-se în pivniţa Societăţii Budiste de Magnifică Iluminare de pe Strada Madison. Agenţia avea dosare despre preoţii de aici, demonstrând un lung istoric al sentimentului pro-mutanţi. Jet Miyake a fugit, căci ei fug întotdeauna dacă pot,

iar eu am urmărit-o, pe Aleea Mecanicilor, peste Henry şi, în sfârşit, am ajuns-o din urmă într-o piaţă de peşte de pe East Broadway, de sub vechiul Pod Manhattan. A încercat să-şi piardă urma în labirintul de chioşcuri, printre maldărele scânteietoare de caracatiţe şi calmari, ţipari, ton şi cod, aşezaţi pe munţi de gheaţă zdrobită. S-a îndreptat către o uşă lăturalnică şi aproape a reuşit, dar a alunecat pe podeaua udă de beton şi s-a răşchirat cât era de mare, împrăştiind tăiţei uscaţi şi cutii cu supă de pui. Nu-mi amintesc de fapt toate aceste detalii, doar fata şi mirosul de ulei de peşte, zăngănitul conservelor pe ciment, ţipetele furioase, speriate ale vânzătorilor şi ale clienţilor. Dar detaliile, caracatiţa şi tăiţeii uscaţi, nu ştiu. Cred că încerc să uit că nu e doar imaginaţie, că s-a întâmplat cu adevărat, că nu inventez totul. Că am jucat fiecare scenă.

Uneori.

Uneori sunt un sălbatic.

Am ţinut lipită ţeava pistolului de tâmpla ei în timp ce am pornit scannerul. A scrâşnit din dinţi şi m-a privit în tăcere. Maşina a citit-o murdară ca zăpada cenuşie a New Yorkului, deşi nu aveam nevoie de luminiţa roşie, pâlpâitoare de pe genetigraf ca să ştiu asta. Suferea, aşa cum doar persoanele infectate de mult timp puteau suferi. Vedeam în ochii ei, în sudoarea ce îi şiroia pe faţă, în nuanţa uşor albăstruie a buzelor. Era probabil contaminată de luni de zile. Ştiam că ar fi un miracol să nu fi infectat pe nimeni în afară de părinţii ei. I-am arătat monitorul genetigrafului şi i-am spus ce însemna şi ce trebuia să fac în continuare.

– N-o poţi opri, a spus, afişând un zâmbet amar, pierit. Indiferent câţi oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău, am răspuns, fie că era adevărat, fie că nu, şi am apăsat pe trăgaci. Pistolul de 9 mm a bubuit ca un tunet într-o sticlă şi, dintr-o dată, Jen nu mai era problema mea. Dintr-odată era doar un cadavru pentru măturători.

Am devenit un narator pe care nu te poţi bizui. Poate că am fost tot timpul un narator pe care nu te poţi bizui. Aşa cum am fost un laş şi un ipocrit tot timpul. Lucrurile pe care am prefera să ni le amintim, lucrurile pe care alegem să le uităm. Cum spune o vorbă veche, e doar un film.

N-am omorât-o pe Jen Miyake.

– N-o poţi opri, a spus. (Partea asta e adevărată.) Indiferent câţi oameni omori, e prea târziu. A fost prea târziu de la bun început.

– Îmi pare rău.

– Noi am adus-o aici. Noi am poftit-o înăuntru şi îi place. Are de gând să rămână.

A zâmbit, într-adevăr, dar a fost un zâmbet satisfăcut, tainic. Am făcut un pas înapoi şi am coborât ţeava pistolului. Apăsarea îi lăsase o urmă slabă, circulară, pe piele.

– Te rog, dă-te la o parte, domnule Paine, a spus Sarah, iar când m-am întors, stătea acolo, la doar câţiva metri în spatele meu, îndreptând un Glock negru ca tăciunele, ridicol de mic, către fată.

A tras de două ori şi a aşteptat până ce trupul a încetat să se mişte spasmodic, apoi a înfipt un al treilea glonte în capul lui Jet Miyake, doar ca să fie sigură. Sarah a dus întotdeauna lucrurile până la capăt.

– Templeton s-a gândit că s-ar putea să-ţi pierzi curajul, m-a lămurit şi a trecut pe lângă mine, îngenunchind să examineze cadavrul. Ştii că asta înseamnă că vei fi probabil suspendat.

– Avea dreptate, nu-i aşa? am bâiguit. Mai devreme sau mai târziu, vom pierde controlul.

Şi, pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să trag câteva focuri în capul lui Sarah, să apăs pe trăgaci, împrăştiind creieri, sânge şi silicon pe toată podeaua pieţei de peşte. Poate că ar fi fost o eutanasie. Dar cred că n-o iubeam chiar atât de mult cum crezusem întotdeauna. În plus, probabil că Agenţia nu ar fi făcut decât să culeagă bucăţile şi s-o asambleze la loc.

– Câte o zi, pe rând, domnule Paine. E singurul mod de a rămâne întreg la minte. Câte o zi, pe rând.

– Fără trecut, fără viitor.

– Dacă aşa vrei să priveşti problema.

S-a ridicat şi a întins o mână. Am scos lama de cartuşe din pistol şi i-am dat arma şi muniţiile. Mi-am scos genetigraful de la centură, iar ea l-a luat şi pe acesta.

– Vom trimite pe cineva la hotel după restul echipamentului. Te rog să pregăteşti totul. Ai bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Da, am repetat. Am bilet de întoarcere la Los Angeles.

– Ai rezistat cu mult mai mult decât am crezut.

Şi am lăsat-o acolo, deasupra trupului fetei, anunţând moartea, ordonând să vină echipa de măturători. În ziua următoare, am zburat înapoi la Los Angeles şi am căutat un bar unde eram destul de sigur că nu mă va recunoaşte nimeni. Am început cu tequila, am trecut la whisky şi m-am trezit două zile mai târziu, cu faţa în nisipul din Malibu, bolnav ca un câine. Soarele apunea, pregătind o furtună de foc la orizont, iar eu am privit stelele ieşind deasupra mării. Un meteor a străfulgerat cerul şi a dispărut. Mi-a trebuit o clipă să găsesc planeta Jupiter, Stăpânul Cerurilor, cel ce adună norii, abia puţin mai mare decât o gămălie lângă lună.